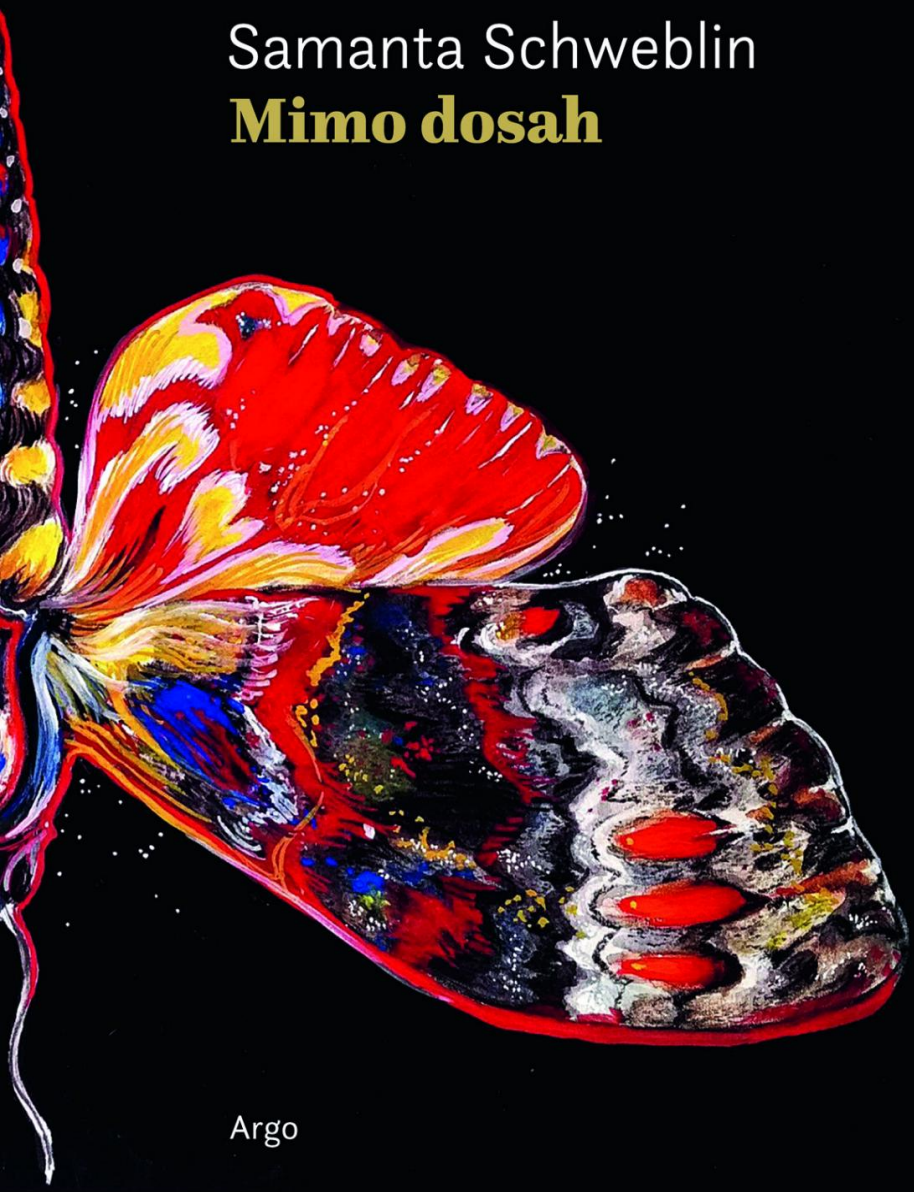
Samanta Schweblin

Mimo dosah

Argo

Mimo dosah

Ukázka elektronické knihy

Samanta Schweblin

Mimo dosah

Obra editada en el marco del Programa „Sur“ de Apoyo a las Traducciones del Ministerio de Relaciones Exteriores y Culto de la República Argentina.

Toto dílo bylo vydáno v rámci Programu na podporu překladů „Sur“ Ministerstva zahraničních věcí a kultu Argentinské republiky.

Distancia de rescate
Czech edition © Argo, 2019
© Samanta Schweblin, 2014
Translation © Dita Aguilera Grubnerová, 2019
Afterword © Daniel Nemrava, 2019
Cover illustration © Katastrofé, 2019

ISBN 978-80-257-2743-0 (váz.)
ISBN 978-80-257-2770-6 (e-kniha)

Mé sestře Paule

Ukázka elektronické knihy

„Poprvé po dlouhé době
sklopil zrak a zahleděl se na své ruce.
Jestli jste to někdy zažili,
víte, o čem mluvím.“

Jesse Ball, *The Curfew*

Asi jako červy.

Jaké červy?

Jako kdybys měla všude červy.

Chlapec mi ta slova říká přímo do ucha. A já se ptám. Červy v těle?

Ano, v těle.

Žížaly?

Ne, jiné červy.

Je tma, nic nevidím. Prostěradlo mě škrábe a krabatí se pode mnou. Nemůžu se pohnout, říkám.

To kvůli těm červům. Musíš být trpělivá a počkat. A při tom čekání přesně trefit okamžik, kdy se červi začnou líhnout.

Proč?

Protože to je důležité. Moc důležité pro všechny.

Pokusím se kývnout na souhlas, ale tělo mě neposlouchá.

Co se děje na zahradě u domu? Jsem tam?

Ukázka elektronické knihy

Ne, nejsi, ale je tam Carla, tvá matka. Seznámily jsme se před pár dny, zrovna když jsme se tu ubytovaly.

Co dělá Carla?

Dopije kávu a hrnek odloží do trávy, hned vedle lehátka.

A co dál?

Vstane a jde pryč. Zapomene si žabky, nechala je válet pár metrů odtud, na schodech bazénu, ale neřeknu jí to.

Proč?

Protože chci vidět, co udělá.

A co udělá?

Hodí si na rameno kabelku a ve zlatých bikinách dojde až k autu. Mezi námi dvěma je jakási vzájemná fascinace, kontrastující s krátkými okamžiky odporu, v určitých situacích je dokážu přesně vycítit. Jsi si jistý, že jsou všechny tyhle postřehy třeba? Máme na ně vůbec čas?

Postřehy jsou moc důležité. Proč jste na zahradě?

Protože jsme se zrovna vrátily od jezera a tvá matka nechce jít dovnitř.

Nechce tě obtěžovat.

Myslíš? Pořád pobíhám sem a tam, nejdřív pro limonády, potom pro opalovací krém. Nepřipadá mi, že by mi to zrovna ulehčovala.

Proč jste jely k jezeru?

Chtěla, abych ji naučila řídit, prý to vždycky toužila umět, ale když jsme potom dojely k jezeru, ani jedna z nás na to neměla dost trpělivosti.

A co teď děláte na zahradě?

Otevře dveře mého auta, posadí se za volant a chvíli se přehrabuje v kabelce. Spustím nohy z lehátka a vyčkávám. Je příliš horko. Za chvíli Carlu přehrabování přestane bavit a chytne oběma rukama volant. Chvíli tak zůstane sedět, s pohledem upřeným k bráně nebo možná ke svému domu, daleko za bránu.

A dál? Proč jsi zmlkla?

Prostě jsem v tom příběhu uvízla, všechno vidím úplně jasně, ale chvílemi se nějak nedokážu posunout dopředu. Nemůže to být tím, co mi píchají sestřičky?

Ne.

Ale za pár hodin umřu, to se stane, že ano? Je divné, že jsem tak klidná. I kdybys mi nic neřekl, už to vím, i když tohle je něco, co člověk sám sobě sdělit nemůže.

Nic z toho není důležité. Jen ztrácíme čas.

Ale je to pravda, že? Umřu.

Co se ještě děje na zahradě?

Carla si opře čelo o volant a ramena se jí trochu chvějí, dá se do pláče. Myslíš, že už se blíží ten okamžik, kdy se vylíhnou červi?

Pokračuj a nezapomeň na detaily.

Carla ani nehlesne, ale i tak mě donutí vstát a vydat se k ní. Líbila se mi hned od začátku, ode dne, kdy jsem ji zahlédla, jak s tím velkým zrzavým drdolem a v džínových lacláčích na slunci nese dva plastové kýble. Od puberty jsem neviděla nikoho, kdo by si je oblékal, a byla jsem to já, kdo jí vnutil limonádu a pozval ji, aby se druhý den ráno stavila na maté, a další den také a potom zase. Jsou tohle ty důležité detaily?

Přesný bod tkví v nějakém detailu, musíme být pozorní.

Projdu zahradou. Když míjím bazén, podívám se k jídelně a oknem zkontroluji, že Nina, má dcera, dál spí v objetí se svým plyšovým krtkem. Nastoupím do auta na straně spolujezdce. Sednu si, ale dveře nechám otevřené a stáhnu okénko, protože je vedro. Carlin velký

drdol se trochu sesunul, na jedné straně se jí rozpletl. Opře se zády o sedadlo, ví, že jsem tady s ní, a podívá se na mě.

„Když ti to řeknu," pronese, „nebudeš mě už chtít vidět."

Přemýšlím, co na to říct, asi něco jako „prosím tě, Carlo, nebuď směšná," ale místo toho koukám na její prsty u nohou, zaťaté do pedálů, na její dlouhé nohy, štíhlé, a přitom silné paže. Mate mě, že žena o deset let starší než já může být o tolik krásnější.

„Když ti to řeknu," pronese, „nebudeš chtít, aby si hrál s Ninou."

„Ale Carlo, prosím tě, proč bych neměla chtít."

„Nebudeš, Amando," řekne a oči se jí zalijí slzami.

„Jak se jmenuje?"

„David."

„Je tvůj? Tvůj syn?"

Přikývne. Ten syn jsi ty, Davide.

Já vím, pokračuj.

Hřbetem ruky si otře slzy, zlaté náramky se jí přitom rozchřestí. Tebe jsem zatím neviděla, ale když jsem se před panem Geserem, údržbářem domu, který si pronajímáme, zmínila,

že se vídám s Carlou, okamžitě se zeptal, jestli jsme se už setkali. Carla řekne:

„Byl můj. Teď už není."

Podívám se na ni a nerozumím.

„Už mi nepatří."

„Carlo, dítě je na celý život."

„Ne, má drahá," řekne. Má dlouhé nehty a šermuje mi jimi před očima.

Vtom si vzpomenu na manželovy cigarety, otevřu přihrádku a podám jí je i se zapalovačem. Téměř mi je vytrhne z rukou a mezi námi se rozlije vůně jejího opalovacího krému.

„Když se David narodil, byl jako sluníčko."

„Jistě že byl," pronesu a uvědomím si, že bych teď měla být zticha.

„Když mi ho poprvé podali, abych si ho pochovala, byla jsem strachy celá bez sebe. Byla jsem přesvědčená, že mu chybí prst," vloží si cigaretu mezi rty, při té vzpomínce se usměje, a zapálí si. „Sestřička tvrdila, že se to občas po anestezii stává, že pak člověka pronásledují podobné myšlenky. Dokud jsem mu dvakrát nepřepočítala všech deset prstů na rukou, nevěřila jsem, že je v pořádku. Co bych teď dala za to, aby Davidovi prostě jen chyběl prst."

Ukázka elektronické knihy

„Co je Davidovi?“

„Ale byl takové sluníčko, Amando, vážně, sluníčko. Celý den se usmíval. Nejradši ze všeho byl venku. Od malička byl úplně u vytržení z hřiště. Tady se nedá jezdit s kočárkem. Ve vesnici ano, ale odsud musíš na hřiště projít po cestách mezi sady a chatami, bláta až hrůza, ale on to měl tak rád, že jsem ho až tam nosila do tří let v náručí, celých dvanáct bloků. Když viděl skluzavku, výskal nadšením. Kde je v tomhle autě popelník?“

Pod palubní deskou. Vyndám ho a podám Carle.

„Potom David onemocněl, je to asi šest let. V dost složité době. Zrovna jsem začala pracovat na Sotomayorově farmě. Poprvé v životě jsem měla práci. Dělala jsem mu účetnictví, ale se skutečným účetnictvím to nemělo nic společného. V podstatě jsem mu rovnala papíry a trochu pomáhala s počty, ale bavilo mě to. Mohla jsem se hezky nastrojit a po městě zařizovat různé pochůzky. Pro tebe je to něco jiného, jsi z hlavního města, ale tady pro glamour potřebuješ záminku a tahle byla perfektní.“

„A tvůj muž?“